

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er enig med ministeren i, at man, når der er forskellige regler, skal se på, om der er gode begrundelser for at have forskellige regler på forskellige områder. Men når det drejer sig om reglerne for lønindeholdelse, så sagde ministeren her til slut, at der stort set allerede er ens regler.

Det er ikke den virkelighed, jeg kender fra de mange, mange hundrede sager, jeg har haft. Der er stor forskel på, hvad folk efterlades. Hvis det er krav under told- og skattemyndighederne, medregner man f.eks. børneydelser, når man beregner, hvor meget borgeren skal have tilbage at leve for, hvorimod børneydelser, hvis det er krav efter den sociale lovgivning, ikke kan medregnes, når man beregner, hvad borgeren har tilbage. Det gør en kæmpe forskel, og det kan for borgeren synes meget mærkeligt, at det er så vidt forskelligt, hvor meget man har tilbage at leve for, afhængigt af hvad det er for en type krav, man har, for maden koster jo det samme.

Derfor vil jeg gerne høre: Er ministeren indstillet på at være med til at arbejde for, at der skal være ens regler for lønindeholdelse, uanset hvilken type krav der er tale om, således at borgeren har det samme tilbage at leve for?

KL 19.20

Thor Gunnar Kofoed (V):

Venstre kan ikke støtte SF's beslutningsforslag om, at regeringen skal tage initiativ til en række regelforenklinger eller ensretning af reglerne om kommunernes inkassovirksomhed.

De har opdelt forslaget i en række forslag, og der er en fælles klageinstans for samtlige kommunale afgørelser om betalingsevnevurdering i form af betalingsordninger og lønindeholdelse.

SF mener her, at man skal lade fagedretten gå ind og være klageinstans, fordi klagerne i dag indbringes til forskellige instanser afhængig af kravets karakter. I dag kan en borger i de fleste tilfælde henvende sig til én klageinstans uanset klagens karakter. Ved SF's forslag vil jeg mene, at man fremover vil komme til at skulle henvende sig til f.eks. to.

Hvis der f.eks. er problemer med den klage, man vil indbringe, har den enkelte borger retskrav på, at man kan få klagevejledning i henhold til forvaltningsloven. Endvidere vil SF's forslag have meget store økonomiske konsekvenser, idet forvaltningens skriftlige klagebehandling er langt billigere end en mundtlig retshandling i f.eks. fagedretten, som foreslået af SF.

Ens renteberegning og gebyrregler for de fordringer mod borgerne, som kommunen inddriver, har indenrigsministeren meget klart været inde på, og det er også Venstres opfattelse, at SF's forslag stort set allerede er gældende retstilstand i dag.

Kommunerne kan f.eks. maksimalt opkræve 1 pct. i rente pr. påbegyndt måned. Kommunalbestyrelsen og amtsrådet kan i dag fastlægge rykkergebyrer på højst 250 kr. for ydelser, der opkræves eller inddrives af kommunerne. De skal ikke, men de kan gøre det. Det er det kommunale selvstyre, der bestemmer det.

Så til indtrædelses- og modregningsret i overskydende skat for de fordringer mod borgerne, som kommunen inddriver. Kommunerne har allerede muligheder for at foretage modregninger på en lang række områder. Begrænsningerne i kommunens adgang til at modregne over for borgerne foreligger meget rimelige. Venstre ser i hvert fald intet behov for at udvide de offentlige modregningsrettigheder over for borgerne.

Ens regler for indeholdelse i løn m.v. for de fordringer mod borgerne, som kommunerne inddrager, er som udgangspunkt det, der allerede er tilfældet i dag. Venstre ser heller ikke her grund til at ændre de eksisterende regler efter SF's forslag.

Generelt må jeg sige, at skal uoverskuelige regler forenkles på dette område, skal det ske ved regelforenklingsforhandlinger mellem KL og regeringen. Derfor må Venstre afvise beslutningsforslag nr. B 50.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kunne forstå, at Venstres ordfører gik ud fra den forudsætning, at der stort set er ens regler om lønindeholdelse. Det er ikke tilfældet. F.eks. har det i flere år været sådan, at hvis man boede på Frederiksberg, så vurderede pantefogederne på Frederiksberg, at man skulle have ca. 3.000 kr. tilbage om måneden til mad og tøj og tænder og medicin og alt, hvad man ellers kunne have behov for ud over de faste udgifter.

Men hvis man boede lidt længere henne ad gaden i Københavns Kommune, så vurderede pantefogederne dér, at man kunne klare sig for 2.500 kr. til mad og tøj osv. Det er for borgeren svært at forstå, at maden skulle være 500 kr. billigere i Københavns Kommune end på Frederiksberg.

Jeg vil gerne høre, om Venstre vil mene, at det er rimeligt at få nogle regler, der sikrer, at det er